

[Langkilde.]

komensationen ophører 1. januar 1972. Jeg tror, det er vigtigt, at disse lidt aldersprægede ting bliver ændret. Jeg har godt set, at det har vakt modstand hos tjenestemandorganisationerne, som i øvrigt har behandlet denne lov, men jeg mener, at ud fra en seriøs betragtning må det vist siges at være rimeligt, at disse særfordele, som jo er af stor økonomisk værdi i Grønland, nu falder væk, samtidig med at vi får den generelle regulering af tjenestemandslønningerne.

Jeg vil gerne give mit partis tilsagn om, at vi behandler disse lovforslag på velvillig måde i lønningsudvalget, ser på enkelthederne, som der naturligvis er behov for, og også støtter lovforslagenes gennemførelse som en påkrævet og nødvendig reform.

Jens Frandsen: Jeg kan indskrænke mig til en forholdsvis kort tale, idet jeg finder, at disse forslag i meget vid udstrækning, som der også er givet udtryk for tidligere, følger de tjenestemandsløve, som blev gennemført her i Danmark for 2 år siden. En del steder er der afvigende paragraffer, hvilket jeg også finder ganske naturligt, da man nødvendigvis må tage hensyn til de særlige forhold i Grønland. Det er klart for mig, at der er argumenter, der absolut begrundet dette.

Forslagene giver mere smidighed i ansættelsen. Princippet om åremålsansættelse osv., som er omtalt, kan jeg ganske bifalde, idet også jeg anser dette for at være en ordning som med held i vid udstrækning kan praktiseres i et samfund i en så rivende udvikling som den, der sker i Grønland.

Som bekendt har vi to lønniveauer i Grønland, idet man har det særlige Grønlandstillæg for ikke-hjemmehørende. Det opretholdes efter forslaget. Grønlands landsråd har givet sin tilslutning dertil, og kriteriet er uændret. Begrundelsen har bl. a. været rekrutteringsspørgsmålet. Jeg vil gerne give udtryk for, at jeg af flere grunde gerne ser, at langt flere tjenestemandstillin-

ger efterhånden bliver besat af uddannede grønlændere, og at lønniveauerne nærmer sig hinanden. Jeg ser altså gerne den nedtrapning af tillægget, som Grønlandsrådet peger på, og som ministeren bifalder, idet han tilføjer, at hensynet til rekrutteringen må tages i betragtning. Jeg forstår vel dette synspunkt, men ser meget gerne en udvikling i den retning, som jeg har nævnt. Jeg hverken beklager eller misunder de danske, der virker i Grønland, det er der vist ingen grund til, men vi kommer ikke uden om, at der er temmelig stor forskel i indtjeningen for hjemme- og ikke-hjemmehørende og også i indtjeningen for tjenestemænd, der udfører deres arbejde i Danmark, og dem, der udfører det i Grønland. Selvfølgelig vil det være nødvendigt med nogen tålmodighed, det kan jeg udmærket forstå, men jeg synes alligevel, at det på en lang række områder var mere rationelt og mere ønskeligt, om grønlænderne overtog flere stillinger, og med de uddannelsesmuligheder og forhold, der efterhånden er, tror jeg også, at det meget hurtigt vil komme dertil. Jeg havde den oplevelse at være med på folketingets tur til Grønland sidste sommer — det var jeg i øvrigt meget glad for — jeg er ikke blevet specialist i Grønlandsspørgsmål af den grund, overhovedet ikke, men jeg følte, at det ikke måtte være særlig rart for grønlænderne, at de f. eks. ikke kunne tale med politifolkene, fordi disse ikke kunne tale grønlandsk. Jeg ser altså meget gerne, at man kommer længere i den retning, og jeg tror også, der er gode muligheder derfor. Det er ikke ment som kritik mod nogen af dem, der virker deroppe, overhovedet ikke, jeg forstår de vilkår, man har haft. Jeg ønsker bare, at vi kunne gøre dem noget bedre.

Bestemmelserne om afskaffelse af den særlige brændselskompensation samt fribolig til ikke-hjemmehørende fra 1972 har jeg lagt mærke til at centralorganisationerne tager afstand fra, medens de ønsker dyrtidsregulering af Grønlandstillægget. Jeg finder faktisk, at de to førstnævnte ordningers fort-